

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita B. Matris Teresæ, De lesv Fvndatricis Monasteriorvm Monialivm & Fr. Carmelitarum discalciatorum ex prima regula

Ribera, Francisco de

Moguntiaë, 1603

Cap. XXIX. Prosequitur materia[m] inceptam, & refert nonnullas gratias magni momenti, sibi exhibitas, nec non quædam alia à Domino dicta, ipsam reddendo segura[m], vt contradicentibus respondere ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-43365

Prosequitur materiã inceptam, & refert nonnullas gratias magni momenti, sibi exhibitas, nec non quedam alia à Domino dicta, ipsam reddendo securã, vt contradicentibus respondere posset.

HACTENVS in medium protuli quasdam rationes, quibus probavi imaginationes non fuisse. Quomodo enim nos studiosè poterimus Christi humanitarem per ordinem eius pulchritudinem (per imaginationem ponendo) repræsentrare? non enim parum temporis requiritur, vt hoc fiat, quo aliqua in re assimilari possit. Bene poterit coram sua imagine repræsentrare, & illam aspiciendo per aliquod temporis spacium, vna cum figuris & albedine sua perfectiorem in suo intellectu imaginari, hoc nemo impedire poterit, quin per intellectum fieri possit: sed in illo modo de quo nos tractamus nullum est remedium pro tali effectu: sed sumus astricti, vt eum videamus quãdo Dño placet se ipsum præsentare, & eo modo vt vult, & quantũ suæ Maiestati placet: nec aliquid addere vel minuire, aut videre vel nõ videre licet omnino nitamur resistere: & si velim⁹ aliquid in particulari videre, statim perditur Christus. Duobus annis cum dimidio hanc gratiam Dominus mihi concessit, idque frequenter: & modo tres sunt anni elapsi quod illam non habuerim, maiorem mihi

mihi tribuendo (de qua postea forsitan dicemus,) & suauiter mecū loquendo, nec non eius pulchritudinem considerando. Cum verò summo opere desiderarem oculorum eius colorem & excellentiā videre, quò alijs ea referre possem, non promerui vnquam videre, licet omnem adhibuerim operam: nam quantumlibet aliquoties suis me aspexerit oculis, talem habet eius visus virtutem, vt anima eandem sustinere non possit, vtq; eo magis in raptu fruatur, eius aspectum penitus perdit. Itaque in hoc casu nihil facit velle vel nolle: & clarè apparet quod à parte nostra nihil aliud Dominus velit, quàm humilitatem & confusionem, vtque accipiamus quod nobis datur, eumque laudemus qui nobis illud concedit.

Hoc accidit in omnibus visionibus nulla excepta, quia nihil iuuat vt videamus plus vel minus, & ad illū effectum vana est omnis humana diligentia. Vult Dominus vt clarè videamus nō esse opus nostrum, sed suæ diuinæ Maiestatis, & sic multò minus possumus superbire, imò facit vt simus humiles & timidi, videndo, quod quādo Dominus nobis aufert potestatem videndi illud quod cupimus, potest etiam auferre illos fauores & gratiam, & nos in perditione relinquere, vnde conuenit, vt semper cum timore procedamus, interim dum in hoc exilio viuimus. Propemodum semper seipsum mihi Dominus repræsentauit vt resuscitatus, similiter etiam in hostia: exceptis aliquibus vicibus, vt

me

me consolaretur & confortaret, quando in tribulatione eram: tum enim mihi sua vulnera demonstrabat, nec non spineam coronam crucem portando, verum semper in carne gloriosa.

Hæc referendo magnam passam erubescenciam, nec non timorem multasque persecuciones, multi enim apertè dicebant me habere dæmonium, ita quod me coniurare voluerint, de quo parum curabam: verum multo maiorem concepi dolorem ex eo quod Confessarij mei timuerint meam audire confessionem. Attamen nullo modo me pœnitere debet quod eiusmodi cœlestes visiones viderim, sed neque pro omnibus huius mundi bonis vel vnicam saltem commutare vellem, eas enim pro maximo Dei thesauro semper acceptavi & gratia, qua Dominus non tantum me securam reddidit, verum magnum eius in me amorem creuisse sentij, remanendo per orationem consolata: illis tamen contradicere non audebam videndo quod peius facerent, iudicando parvam in me esse humilitatem, tractabam cum meo confessario, qui videns me quandoq; afflictam me consolabatur, verum alius quidam qui me adiuuare solebat, & cui aliquoties eram confessus, videns indies crescere visiones, apertè & clarè dicere cœpit spiritum esse diabolicum, hinc mihi præcepit, vt, postquam aliud non superesset remedium, me semper signo sanctæ crucis signarem quotiescunque eiusmodi visiones mihi repræsenterentur, quodque illas contemnerem, sciens Dæmonium

monium

monium esse, & quod vtendo tali remedio vlt-
rius non rediret, & per Dei gratiam liberarer ac
Dominus me custodiret, verum cum firmiter
crederé Deum esse, multum exinde cruciabar,
neq; desiderare aliquo modo poteram, vt tales
visiones auferrentur, feci tamen vti mihi præci-
piebatur, ac instanter Dominū rogabam, vt ab
eiusmodi illusionibus vti ipsi dicebant me libe-
rare dignaretur, idque non sine lacrymis, me
sanctis Apostolis Petro & Paulo commendan-
do, qui mihi à Domino dati erant, vt me ab om-
ni illusionē diabolica custodirent, & id factum
fuit in die dedicationis illorum, quando prima
vice Dominus mihi apparuit. Quando ex præ-
cepto eiusmodi visiones contemnere debebam
multum affligebar; & Dominum rogavi vt id
mihi ignosceret, cum fieret ex eius mandato qui
locum ipsius tanquam minister Ecclesiæ tene-
ret. Respondit quod obediendo bene facerem,
& ita sese facturum vt veritas cognosceretur;
verum quod mihi orationem interdixerint egrè
tulisse videtur, nam mihi præcepit vt illis dice-
rem, illorum præceptum tyrannidis speciē præ-
se ferre, me instruendo quibus rationibus illos
conuincere poteram affirmando demonium nō
esse, ex quibus postea aliquas referam. Quodam
die tenendo in manu mea crucem ex meo ro-
sario dependentem, illam Dominus manu sua
tulit, & restituendo erat ex quatuor preciosissi-
mis lapidibus qui videbantur supernaturales; in-
quorum comparatione omnes huius mundi la-
pides

pides preciosissimi imperfecti videntur, & erant in illis quinque vulnera Christi artificiose sculpta: & mihi tūc dixit quod deinceps sic eum essem visura, & ita accidit: lignū .n. in quo erat nō vidi, sed tantum istos lapides, & nemo vidit nisi ego. Postea verò quo magis volebam resistere, eo magis gratiæ diuinæ augebātur, & volens me diuertere, ab oratione discedere non poterā; ita quod dormiendo videbar in ea perseuerare, hinc mirabiliter amor crescebat, qui planè supernaturalis videbatur. Ex desiderio videndi Deū tunc videbar mori, nec sciebam quomodo vitam acquirere deberem nisi mediante morte. Maximi impetus mihi ex isto amore prouenerunt, licet non fuerint tam vehementes, vt sustinere non potuerim: sicuti illi de quibus ante dixi, neque tantæ virtutis, vt non sciuerim quid facerem, nulla tamen re fatigari poteram: sed solum anima à corpore separari videbatur. O ars Domini ineffabilis & altissima, nec non industria delicata, quam ostendisti famulæ tuæ miseræ, tu enim ō Domine te per mortem ita dulcem & suauem à me abscondisti, & tuo me amore accendisti, ita vt anima nunquam ab ea separari vellet. Impossibile est, vt, qui non est expertus, intelligere possit: non est pectoris inquietudo, nec sunt certæ deuotiones, quæ quādoq; euenire solent & ipsum spiritum suffocare videntur, vt respirare non possit: & est hæc oratio omnium infima, & istæ accelerationes impediri debent, nitendo eas suauiter in se ipso collige-

colligere, & animam quietare: & hoc accidit prout in aliquibus infantibus, qui habent planctum ita acceleratum, vt videantur suffocari, & dando ipsis ad bibendum cessat superfluus eiusmodi planctus, sic ipsa ratio impedit & frenum attrahit, quia fieri potest, vt natura seipsam adiuuet. Conuertatur itaque consideratio, in cogitando & timendo quod nō possit esse omnimode perfectus, sed quod ibidem prædominetur magna pars sensualitatis, & infantem illū quietem reddat aliquo amoris signo, vt moueatur ad amandum suauiter: non percutiendo, sed amorem interius colligendo, nec pulte superflua, ne ligna sine discretione apponēdo effundat & dispergatur quicquid in eo est, & procuret flammam lacrymis suauibus extinguere, nō odiosis, prout sunt illæ istius ignis sensus, & causant magnum damnū. Tales deuotiones sæpius habui in principio, verum caput meū ita perturbabant & spiritum defatigabant, vt vix post secundum vel tertium diem me potuerim dare orationi. Itaq; magna opus est discretione in principio, vt omnia cum suauitate procedant: quo spiritus doceatur ad operandum interius, vtque exteriora vitentur. Alij impetus sunt admodum differentes, nam nos in illis ligna non apponimus, sed videtur quod, cum ignis sit accensus, statim in eo inijcitur, vt comburamur: anima non procurat, vt de absentia Domini doleat, sed isti impetus transfigunt sagittam quandam in intimis visceribus, & quandoq; in ipso corde, vt anima

R. nesciat

nesciat quid habeat, multo minus quid velit, nouit quidem quod Deum velit eumque desideret, & videtur quod sagitta germinet herbam quo abhorreat à se ipso propter Dei amorem, & pro eo libenter vitam suam daret.

Non potest satis sufficienter exprimi modus, quo Dominus animam vulnerat, neque ipsa pœna quam adfert: quæ facit, vt nihil de se ipsa sciat, & est pœna tam suauis, ita quod nulla sit in hac vita delectatio, quæ maiorem posset dare consolationem. Vellet anima, ex isto malo moriendo, viuere semper, pœna ista gloriæ est coniuncta, me tenebat extra me ipsam, eo quod intelligere non poteram quomodo id esse posset. O quam pulchrum est & delectabile animam videre vulneratam per tam excellentem rationem quæ clarè videt & intelligit ex illo excessiuo Domini amore quandam cecidisse in ipsa scintillam, quæ facit vt tota ardeat. Quoties recordor me in statu istius versiculi Davidis fuisse. Quemadmodum desiderat ceruus ad fontes aquarum, videtur illud in me adimpletum, quando ex isto excessiuo desiderio videatur aliquantulum mitigari, ad minus tunc quærit anima aliquod remedium, quo pro amore Dei patiat, cum faciendo pœnitentiam pœnam non sentiat neque sanguinem spargendo, non minus ac si corpus mortuum esset. Verum primus dolor ingens est, ita quod nesciam quale tormentum illum superare posset, & cum hic non sit remedium, medicina omnes pro tanto malo sunt insufficientes,
hoc

hoc modo non nihil consolatur, auxilium à Deo & remedium postulando, & cum nullum superesse videat morte excepta, qua mediante eo peruenire cogitat, quo tanto fruatur bono. Est quandoque dolor tam vehemens vt nihil facere possit, totum enim corpus ita conscindit, vt neque manibus neque pedibus vti possit neque respirare, sed tantum paruos emittit gemitus. Manendo in tali statu voluit Dominus, vt hanc haberem visionem. Apud me in sinistra videbam aliquoties Angelum in forma corporali, qualiter videre solita non eram, licet sæpius mihi Angeli sese repræsentauerint, non tamen illos vidi, sed sunt vti in visione præcedenti de qua prius dixi, verum in hac visione voluit Dominus vt sic eum viderem, non erat magnus, sed admodum formosus & eius facies erat ita accensa vt videretur esse aliquis ex principalioribus Angelis, qui Seraphini vocantur. Habebat in manu gladium aureum acutum, circa extremitatem habere videbatur parum ignis, quo cor meum transfigere videbatur, atque ad interiora viscera penetrare, & extrahendo secum ferebat, & me totam amore Dei incensam reliquit, & dolor tam fuit ingens vt multos emissem gemitus, & nihilominus tanta erat suauitas excessiua, vt mihi maximum dolorem præbuerit, qui vt auferatur desiderari non potest. Anima re nulla Deo excepto satiari potest.

Dolor nõ erat corporalis sed spiritualis, quantumuis corpus ab eo immunis non fuerit. Est

R 2

vehi-

vehiculum ita suaue quod transit inter Deum & animam, vt rogem suam Maiestatem diuinam vt eos gustare permittat, qui forsitan me mentiri credant. Durante tali affectu vt ebria incedebam, voluissem neque videre neque loqui, sed tantum in ea remanere pœna, quàm maiorem iudicabam gloriam, quàm quæ in omnib⁹ creaturis inueniri potest. Hoc mihi sæpius contigit, ita vt stando in aliorum præsentia sine magna pœna resistere non potuerim, ita quod postea publicari incœperint. Sit Dominus in æternum benedictus, qui eiusmodi fauores concedit, quæ tam malè pro tantis beneficijs acceptis correspondet.

CAP. XXX.

In quo vita sua discursum prosequitur, nec non refert quomodo Deus remedium adhibuerit quando in maximis esset molestijs, & quomodo, S. Pater Petrus Alcantarus Ordinis S. Francisci ad illam venerit. Tractat præterea nonnullas tentationes grauissimas & molestias interiores quas aliquando passa fuit.

A Nimaduertendo quàm parum aut nihil potuerim operari propter magnos impetus, timebam valde, cum intelligere non possem quomodo pœna & delectatio simul esse possent. (De spirituali loquor) quia sciebam fore possibi-